

ΚΑΡΛΟΣ ΡΟΥΙΘ ΘΑΦΟΝ

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ 3

ΤΑ ΦΩΤΑ
ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η τριλογία της ομίχλης 3: Τα φώτα του Σεπτέμβρη**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: La Trilogia de la Niebla 3: Las Luces de Septiembre
Από τις Εκδόσεις Planeta, Βαρκελώνη 2016
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Carlos Ruiz Zafón
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Δέσποινα Δρακάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κατερίνα Σταματοπούλου

© DragonStudios LLC, 2017
© Carlos Ruiz Zafón, 1993
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Jordan Siemens/Getty Images,
Rasdi Abdul Rahman, fukume/Shutterstock Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4657-8
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4658-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΚΑΡΛΟΣ ΡΟΥΙΘ ΘΑΦΟΝ

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ 3
ΤΑ ΦΩΤΑ
ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

Μετάφραση: Δέσποινα Δρακάκη

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Φίλε αναγνώστη,
Πολλές φορές, οι αναγνώστες θυμούνται πιο πολύ ένα έργο απ' ό,τι ο δημιουργός του. Θυμούνται τους χαρακτήρες, τις συγκρούσεις, τη γλώσσα και τις εικόνες του με μια επιείκεια που αφοπλίζει τον συγγραφέα, ο οποίος έχει αρχίσει να ξεχνάει κάπως την πλοκή και σκηνές που έγραψε κάποτε, καθώς έχουν περάσει μάλλον από τότε περισσότερα χρόνια απ' όσα θα επιθυμούσε. Αυτό μου συμβαίνει ενίοτε με τα τρία πρώτα, «νεανικά» μυθιστορήματα που έγραψα και εξέδωσα τη δεκαετία του '90. Τον *Πρίγκιπα της ομίχλης*, το *Παλάτι του Μεσονυχτίου* και τα *Φώτα του Σεπτέμβρη*, που κρατάς τώρα στα χέρια σου. Πάντα είχα την εντύπωση ότι τα τρία αυτά βιβλία αποτελούσαν έναν κύκλο ιστοριών με πολλά κοινά και ότι, κατά κάποιον τρόπο, επιδίωκαν να μοιάσουν στα βιβλία που θα μου άρεσε να έχω διαβάσει όταν ήμουν έφηβος.

Τα *Φώτα του Σεπτέμβρη* τα έγραψα στο Λος Άντζελες μεταξύ 1994 και 1995, θέλοντας να ολοκληρώσω κάποια θέματα που θεωρούσα ότι δεν ήξερα να τα λύσω όπως θα μου

άρεσε στον *Πρίγκιπα της ομίχλης*. Ξαναπιάνοντάς το σήμερα, συνειδητοποιώ ότι το μυθιστόρημα έχει περισσότερα κινηματογραφικά παρά λογοτεχνικά στοιχεία και ότι θα μου θυμίζει πάντα τις άπειρες ώρες που πέρασα παρέα με τους ήρωές του μπροστά σε ένα γραφείο στον τρίτο όροφο που έβλεπε στη Μέλροουζ Άβενιου και απ' όπου φαίνονταν τα γράμματα του Χόλιγουντ στους λόφους.

Το μυθιστόρημα το συνέλαβα ως μια ιστορία μυστηρίου και περιπέτειας για αναγνώστες που, όπως και οι θεατές των περισσότερων ταινιών που στοίχειωναν τότε το μυαλό μου, ήταν νέοι στην καρδιά και, για καλή τους τύχη, και στην ηλικία. Τίποτε από αυτά δεν έχει αλλάξει ύστερα από τόσο καιρό.

Αυτό που πράγματι άλλαξε, και καιρός ήταν, είναι ότι, για πρώτη φορά από το 1995, τα *Φώτα του Σεπτέμβρη* κυκλοφορούν σε μια αξιοπρεπή έκδοση και με τέτοια ακεραιότητα και ευπρέπεια που δυστυχώς δεν είχαν γνωρίσει ποτέ μέχρι τώρα.

Πιστεύω ότι θα τα απολαύσεις, είτε είσαι νέος είτε ανυπομονείς να ξαναγίνεις. Θέλω να πιστεύω ότι, με τη βοήθειά σου, τώρα θα θυμάμαι καλύτερα αυτό το μυθιστόρημα και τα δύο που προηγήθηκαν και ότι θα μπορέσω να επιτρέψω στον εαυτό μου την πολυτέλεια να ξαναζήσει τις περιπέτειες των *Φώτων του Σεπτέμβρη* και των χρόνων εκείνων που λογιζόμουν κι εγώ νέος και οι εικόνες και οι λέξεις έμοιαζαν ικανές για όλα.

Καλό διάβασμα και εις το επανιδείν.

Κάρλος Ρουίθ Θαφόν
Μάιος 2007

*Αγαπημένη μου Ιρέν,
Τα φώτα του Σεπτέμβρη με έμαθαν να θυμάμαι τα βή-
ματά σου που ξεθώριαζαν στην παλίρροια. Ήξερα ήδη τότε ότι
το σημάδι του χειμώνα δε θα αργούσε να διαγράψει τον αντι-
κατοπτρισμό του τελευταίου καλοκαιριού που περάσαμε μα-
ζί στο Γαλαζολίμανο. Θα ξαφνιαζόσουν με το πόσο λίγο έχουν
αλλάξει όλα από τότε. Ο πύργος του φάρου εξακολουθεί να
υψώνεται σαν φρουρός στην ομίχλη και ο δρόμος που γειτο-
νεύει με το Ακρογιάλι του Εγγλέζου είναι ακόμη ένα αχνό μο-
νοπάτι που οδηγεί από την άμμο στο πουθενά.*

*Τα ερείπια του Κρέιβενμουρ διαγράφονται πάνω από τις
κορυφές των δέντρων του δάσους, σιωπηλά και τυλιγμένα
σε έναν σκοτεινό μανδύα. Στις ολοένα και πιο σπάνιες πε-
ριπτώσεις που βγαίνω στον κόλπο με το ιστιοφόρο, εξακο-
λουθώ να βλέπω τα τσακισμένα τζάμια στα παράθυρα της
δυτικής πτέρυγας, να στραφταλίζουν σαν να κάνουν μαγικά
σινιάλα μες στην ομίχλη. Μερικές φορές, παρασυρμένος από
την ανάμνηση εκείνων των ημερών που πλέαμε στον κόλ-
πο επιστρέφοντας στο λιμάνι καθώς έπεφτε το βράδυ, μου
φαίνεται πως βλέπω και πάλι τα φώτα να τρεμοπαίζουν στο*

σκοτάδι. Ξέρω όμως ότι δεν υπάρχει πια κανείς εκεί. Κανείς.

Θα αναρωτιέσαι ίσως τι απέγινε το Σπίτι του Κάβου. Λοιπόν, στέκει ακόμη εκεί, απομονωμένο, αντίκρυ στον απέραντο ωκεανό στην κορυφή του κάβου. Τον περασμένο χειμώνα μια καταιγίδα διέλυσε ό,τι είχε απομείνει από τον μικρό μόλο. Ένας πλούσιος κοσμηματοπώλης από κάποια ανώνυμη πόλη μπήκε στον πειρασμό να το αγοράσει για ένα γελοίο ποσό, αλλά οι δυτικοί άνεμοι και τα κύματα που τσακίζονται στα βράχια ανέλαβαν να τον αποτρέψουν. Το αλάτι έχει φάει το λευκό ξύλο. Το μυστικό μονοπάτι που οδηγούσε στη λιμνοθάλασσα είναι πλέον μια αδιαπέραστη ζούγκλα, γεμάτη άγριους θάμνους και πεσμένα κλαδιά.

Κατά καιρούς, όταν μου το επιτρέπει η δουλειά στο μουράγιο, παίρνω το ποδήλατό μου και πηγαίνω στο ακρωτήριο για να δω το ηλιοβασίλεμα από τη βεράντα που κρέμεται πάνω από τα κάθετα βράχια· μόνος με ένα σμήνος γλάρων, στους οποίους φαίνεται ότι έπεσε ο κληρός να αναλάβουν τον ρόλο των νέων ενοικιαστών χωρίς να περάσουν από το γραφείο κανενός συμβολαιογράφου. Από εκεί μπορείς ακόμη να δεις το φεγγάρι να ζωγραφίζει μια ασημένια γραμμή προς τη Σπηλιά των Νυχτερίδων καθώς ανεβαίνει στον ορίζοντα.

Θυμάμαι ότι μια φορά σου είπα γι' αυτή τη σπηλιά και σου αφηγήθηκα τη θαυμαστή ιστορία του πλοίου του μοχθηρού Κορσικανού πειρατή που το κατάπιε ένα βράδυ τον 1746. Είπα ψέματα. Δεν υπήρξε ποτέ κανένας λαθρέμπορος ούτε αιμοσταγής κουρσάρος που τόλμησε να εξερευνήσει τα σκοτάδια αυτού του σπηλαιού. Προς υπεράσπισή μου, μπορώ να πω ότι αυτό ήταν το μόνο ψέμα που βγήκε από τα χείλη μου. Αν και μάλλον το ήξερες ήδη.

Σήμερα το πρωί, καθώς έβγαζα ένα κουβάρι μπερδεμένα δίχτυα στον ύφαλο, μου συνέβη και πάλι. Για ένα δευτερόλεπτο νόμισα πως σε είδα στη βεράντα του Σπιτιού του Κάβου, να

κοιτάς τον ορίζοντα σιωπηλά, όπως σου άρεσε. Όταν οι γλάροι πέταξαν, επιβεβαίωσα ότι δεν ήταν κανείς εκεί. Πιο πέρα, καβάλα πάνω από τις ομίχλες, υψωνόταν το βουνό του Μον Σεν Μισέλ, σαν ένα νησί παρασυρμένο από την παλίρροια.

Μερικές φορές νομίζω ότι όλοι έχουν φύγει για άλλους τόπους, μακριά από το Γαλαζολίμανο, και ότι έχω μείνει παγιδευμένος στον χρόνο, περιμένοντας μάταια την πορφυρή παλίρροια του Σεπτέμβρη να μου επιστρέψει κάτι περισσότερο από αναμνήσεις. Μη μου δίνεις και πολλή σημασία. Η θάλασσα τα έχει αυτά· τα επιστρέφει όλα μετά από καιρό, ειδικά τις αναμνήσεις.

Νομίζω ότι, μαζί με αυτό, συμπληρώνονται τουλάχιστον εκατό γράμματα που έχω στείλει στην τελευταία σου διεύθυνση στο Παρίσι. Δεν παύω να αναρωτιέμαι αν έχεις λάβει κάποια από αυτά, αν θυμάσαι ακόμη εμένα και εκείνη την ανατολή στο Ακρογιάλι του Εγγλέζου. Ίσως, ή ίσως πάλι η ζωή να σε έχει οδηγήσει μακριά από εδώ, μακριά από όλες τις αναμνήσεις του πολέμου.

Η ζωή ήταν πολύ πιο εύκολη τότε, θυμάσαι; Μα τι λέω; Σίγουρα όχι. Αρχίζω να σκέφτομαι ότι είμαι μόνο εγώ ο ανόητος αυτός που εξακολούθει να ζει με τη θύμηση εκείνων των ημερών του 1937, τότε που ήσουν ακόμη εδώ, δίπλα μου...

Παρισινός ουρανός

Παρίσι, 1936

Οσοι θυμούνται τη νύχτα που πέθανε ο Αρμάν Σοβέλ ορκίζονται ότι μια πορφυρή λάμψη σημάδεψε τον θόλο του ουρανού, αφήνοντας πίσω της ένα τόξο πυρακτωμένης στάχτης, που χάθηκε στον ορίζοντα· μια λάμψη που η κόρη του η Ιρέν δεν μπόρεσε ποτέ να δει, αλλά που θα στοίχειωνε τα όνειρά της για πολλά χρόνια.

Ήταν ένα κρύο χειμωνιάτικο ξημέρωμα και τα παράθυρα του θαλάμου δεκατέσσερα στο Νοσοκομείο του Σεν Ζορζ ήταν ντυμένα με μια λεπτή μεμβράνη πάγου, πάνω στην οποία το χρυσό σύθαμπο της αυγής ζωγράφιζε τη θέα της πόλης σαν απόκοσμη ακουαρέλα.

Η φλόγα του Αρμάν Σοβέλ έσβησε αθόρυβα, χωρίς αναστεναγμό σχεδόν. Η σύζυγός του η Σιμόν και η κόρη του η Ιρέν σήκωσαν το βλέμμα τους όταν οι πρώτες ακτίνες που έσπαγαν τη γραμμή της νύχτας κέντησαν με φως τον θάλαμο του νοσοκομείου. Ο Ντοριάν, ο μικρότερος γιος του, κοιμόταν σε μια από τις καρέκλες. Μια τρομερή σιωπή εισέβαλε στον θάλαμο. Δε χρειάστηκε να ανταλλάξουν λέξη για να

καταλάβουν τι είχε συμβεί. Μετά από έξι μήνες ταλαιπωρίας, το μαύρο φάντασμα μιας ασθένειας της οποίας το όνομα δεν μπόρεσε ποτέ να προσφέρει είχε κλέψει τη ζωή του Αρμάν Σοβέλ. Χωρίς πολλά πολλά.

Αυτή ήταν η αρχή της χειρότερης χρονιάς που θα θυμόταν η οικογένεια Σοβέλ.

Ο Αρμάν Σοβέλ πήρε στον τάφο του τη σαγήνη και το μεταδοτικό του γέλιο, τα πολυάριθμα χρέη του όμως δεν τον συνόδευσαν στο τελευταίο του ταξίδι. Μια κουστωδία από πιστωτές και κάθε είδους όρνια με ρεντιγκότα και τιμητικούς τίτλους άρχισαν σύντομα να παρελαύνουν από το σπίτι των Σοβέλ στη λεωφόρο Οσμάν, και οι επισκέψεις ψυχρής νομικής αβρότητας έδωσαν τη θέση τους στις συγκαλυμμένες απειλές. Και αυτές, με την πάροδο του χρόνου, στις κατασχέσεις.

Τα φημισμένα σχολεία και τα ρούχα κατά παραγγελία αντικαταστάθηκαν από δουλειές μερικής απασχόλησης και πιο λιτά ρούχα για την Ιρέν και τον Ντοριάν. Ήταν η αρχή της ιλιγγιώδους προσγείωσης των Σοβέλ στον πραγματικό κόσμο. Το χειρότερο κομμάτι του ταξιδιού όμως έλαχε στη Σιμόν. Δεν αρκούσε να ξαναπιάσει δουλειά ως δασκάλα για να αντιμετωπίσει τον χείμαρρο των χρεών που καταβρόχθιζαν τους λιγοστούς τους πόρους. Σε κάθε γωνιά εμφανιζόταν κι από ένα νέο έγγραφο που είχε υπογράψει ο Αρμάν, μια νέα ενυπόγραφη απόδειξη απλήρωτου χρέους, μια νέα απύθμενη μαύρη τρύπα...

Εκείνη την εποχή ο μικρός Ντοριάν άρχισε να υποψιάζεται ότι ο μισός πληθυσμός του Παρισιού ήταν δικηγόροι και λογιστές, ένα είδος αρουραίων οι οποίοι όμως κατοικούσαν στην επιφάνεια. Τότε επίσης η Ιρέν, εν αγνοία της μητέρας της, έπιασε δουλειά σε μια αίθουσα χορού. Εκεί, χόρευε με τους στρατιώτες, κάτι φοβισμένους έφηβους, για μερικά νο-

μίσματα (νομίσματα που τα ξημερώματα τα έβαζε στο κουτί που φύλαγε η Σιμόν κάτω από τον νεροχύτη της κουζίνας).

Παρομοίως, οι Σοβέλ ανακάλυψαν ότι ο κατάλογος όσων δήλωναν φίλοι και ευεργέτες τους μειωνόταν όπως ο παγετός όταν ξημερώνει. Ωστόσο, όταν έφτασε το καλοκαίρι, ο Ανρί Λεκόντ, ένας παλιός φίλος του Αρμάν Σοβέλ, προσέφερε στην οικογένεια τη δυνατότητα να εγκατασταθεί σε ένα μικρό διαμέρισμα που βρισκόταν πάνω από το κατάστημα ειδών σχεδίου που είχε στο Μονπαρνάς. Το τίμημα του ενοικίου το άφηνε για μελλοντικές καλύτερες εποχές και σε αντάλλαγμα ο Ντοριάν θα τον βοηθούσε ως παιδί για τα θελήματα, επειδή τα γονάτά του δεν ήταν πια αυτά που ήταν κάποτε. Η Σιμόν δεν είχε λόγια για να ευχαριστήσει τον ηλικιωμένο κύριο Λεκόντ για την καλοσύνη του. Όχι ότι το ζήτησε ποτέ ο έμπορος. Σε έναν κόσμο αρουραίων, έπεσαν πάνω σε έναν άγγελο.

Όταν οι πρώτες μέρες του χειμώνα έγιναν αντιληπτές στους δρόμους του Παρισιού, η Ιρέν έκλεινε τα δεκατέσσερα, αν και τη βάραιναν σαν είκοσι τέσσερα. Για μία φορά, τα κέρματα που κέρδισε στην αίθουσα χορού ξοδεύτηκαν για την αγορά μιας τούρτας για να γιορτάσουν με τη Σιμόν και τον Ντοριάν τα γενέθλιά της. Η απουσία του Αρμάν κρεμόταν από πάνω τους σαν βαριά σκιά. Έσβησαν όλοι μαζί τα κεριά στην τούρτα στο στενό σαλόνι του διαμερίσματος στο Μονπαρνάς και ευχήθηκαν μαζί με τις φλόγες να σβήσει και το φάντασμα της ατυχίας που τους στοίχειωνε επί μήνες. Και, για μία φορά, η επιθυμία τους δεν πέρασε απαρατήρητη. Δεν το γνώριζαν ακόμη, αλλά αυτή η σκοτεινή χρονιά έφτανε στο τέλος της.

Λίγες εβδομάδες αργότερα, μια αχτίδα ελπίδας φάνηκε απροσδόκητα στον ορίζοντα της οικογένειας Σοβέλ. Χάρη στην επιδεξιότητα του κυρίου Λεκόντ και του δικτύου των γνωστών του, εμφανίστηκε η υπόσχεση μιας καλής δουλειάς

για τη μητέρα τους σε ένα μικρό παραθαλάσσιο χωριό, το Γαλαζολίμανο, μακριά από την γκριζα ομίχλη του Παρισιού, μακριά από τις θλιβερές αναμνήσεις των τελευταίων ημερών του Αρμάν Σοβέλ. Κατά τα φαινόμενα, ένας πλούσιος εφευρέτης και κατασκευαστής παιχνιδιών, ο Λάζαρος Γιαν, χρειαζόταν μια οικονόμο για να αναλάβει τη φροντίδα της έπαυλής του στο δάσος του Κρέιβενμουρ.

Ο εφευρέτης ζούσε στο αχανές αρχοντικό, δίπλα στο παλιό του εργοστάσιο παιχνιδιών, κλειστό πλέον, με μόνη παρέα τη σύζυγό του, Αλεξάνδρα, βαριά άρρωστη και κατάκοιτη σε ένα δωμάτιο του μεγάλου σπιτιού εδώ και είκοσι χρόνια. Η αμοιβή ήταν γενναιοδωρή, και επιπλέον, ο Λάζαρος Γιαν τούς πρόσφερε την ευκαιρία να εγκατασταθούν στο Σπίτι του Κάβου, ένα λιτό οίκημα χτισμένο στα βράχια στη μύτη του ακρωτηρίου, από την άλλη πλευρά του δάσους του Κρέιβενμουρ.

Στα μέσα Ιουνίου του 1937, ο κύριος Λεκόντ αποχαίρετησε την οικογένεια Σοβέλ στην αποβάθρα έξι του σταθμού Άουστερλιτς. Η Σιμόν και τα δύο της παιδιά επιβιβάστηκαν στο τρένο που θα τους μετέφερε στα παράλια της Νορμανδίας.

Καθώς ο γερο-Λεκόντ παρακολουθούσε τα βαγόνια να χάνονται, χαμογέλασε μόνος του και, για μια στιγμή, είχε την αίσθηση ότι η ιστορία των Σοβέλ, η πραγματική τους ιστορία, μόλις ξεκινούσε.

Γεωγραφία και ανατομία

Νορμανδία, καλοκαίρι του 1937

Την πρώτη της μέρα στο Σπίτι του Κάβου, η Ιρέν και η μητέρα της προσπάθησαν να βάλουν κάποια τάξη σε αυτό που θα αποτελούσε το νέο τους σπιτικό. Ο Ντοριάν, από την πλευρά του, ανακάλυπτε το νέο του πάθος: τη γεωγραφία ή, πιο συγκεκριμένα, τη σχεδίαση χαρτών. Οπλισμένος με μολύβια και ένα τετράδιο που του είχε χαρίσει ο Ανρί Λεκόντ φεύγοντας, ο μικρότερος γιος της Σιμόν Σοβέλ αποσύρθηκε σε ένα μικρό καταφύγιο ανάμεσα στα βράχια, ένα εξαιρετικό παρατηρητήριο από το οποίο απολάμβανε μια εκπληκτική θέα.

Το χωριό και το μικρό μουράγιο των ψαράδων κυριαρχούσαν στο κέντρο του μεγάλου κόλπου. Στα ανατολικά απλωνόταν μια απέραντη παραλία με λευκή άμμο, μια μαργαριταρένια έρημος με θέα τη θάλασσα, γνωστή ως το Ακρογιαλί του Εγγλέζου. Παραπέρα, η μύτη του ακρωτηρίου έμπαινε στη θάλασσα σαν αιχμηρό νύχι. Το νέο σπίτι των Σοβέλ βρισκόταν χτισμένο στην άκρη του, που χώριζε το Γαλαζολίμανο από τον μεγάλο κόλπο που οι ντόπιοι αποκαλούσαν Μαυρολίμανο, λόγω των σκοτεινών και βαθιών νερών του.

Καταμεσής στη θάλασσα, να ξεπροβάλλει ανάμεσα στη φευγαλέα αχλή, ο Ντοριάν διέκρινε το νησάκι του φάρου, μισό μίλι από την ακτή. Ο πύργος του φάρου υψωνόταν σκοτεινός και μυστηριώδης, συγκεχυμένος μες στην καταχνιά. Αν γύριζε το βλέμμα στη στεριά, ο Ντοριάν μπορούσε να δει την αδελφή του την Ιρέν και τη μητέρα του στη βεράντα του Σπιτιού του Κάβου.

Η νέα τους κατοικία ήταν μια διώροφη λευκή ξύλινη κατασκευή φωλιασμένη στους βράχους: μια βεράντα κρεμασμένη στο κενό. Πίσω από το σπίτι υψωνόταν το σύδεντρο του δάσους και πάνω από τις κορυφές των δέντρων το αρχοντικό σπίτι του Λάζαρου Γιαν, το Κρέιβενμουρ.

Έμοιαζε περισσότερο με κάστρο, ένα επιπόνημα σαν καθεδρικός ναός, προϊόν μιας εκκεντρικής και βασανισμένης φαντασίας: η πυραμιδοειδής σκεπή του ένας λαβύρινθος από αιφίδες, αντηρίδες, πυργίσκους και τρούλους. Αν έβλεπες την κάτοψή του, ήταν ένας σταυρός από τον οποίο ξεφύτρωναν διάφορες πτέρυγες. Ο Ντοριάν κοίταξε προσεκτικά το δυσοίωνα περίγραμμα της κατοικίας του Λάζαρου Γιαν. Ένας στρατός από γκαργκόιλ και αγγέλους σκαλισμένους στην πέτρα φρουρούσε τη ζωφόρο της πρόσοψης σαν ένα σμήνος απολιθωμένων φαντασμάτων που περίμεναν τη νύχτα. Καθώς έκλεινε το τετράδιό του και ετοιμαζόταν να επιστρέψει στο Σπίτι του Κάβου, αναρωτήθηκε τι είδους άνθρωπος θα επέλεγε ένα τέτοιο μέρος για να ζήσει. Δε θα αργούσε να μάθει: το βράδυ ήταν καλεσμένοι για δείπνο στο Κρέιβενμουρ. Ευγενική προσφορά του νέου τους ευεργέτη, του Λάζαρου Γιαν.

Το νέο δωμάτιο της Ιρέν είχε βορειοδυτικό προσανατολισμό. Από το παράθυρο μπορούσε κανείς να δει το νησάκι του φάρου και τις φωτεινές κηλίδες που σχημάτιζε ο ήλιος στον ωκεανό: σαν λίμνες από πυρακτωμένο ασήμι. Μετά από μή-

νες εγκλεισμού στο μικρό παρισινό διαμέρισμα, η απόλαυση ενός δωματίου αποκλειστικά δικού της της φαινόταν μια πολυτέλεια σχεδόν προσβλητική. Η δυνατότητα να κλείσει την πόρτα και να απολαύσει έναν χώρο στον οποίο θα μπορούσε να απομονωθεί ήταν μια αίσθηση μεθυστική.

Καθώς έβλεπε πως ο ήλιος που έδνε έβαφε χάλκινη τη θάλασσα, η Ιρέν ήρθε αντιμέτωπη με το ζήτημα του τι να φορέσει για το πρώτο της δείπνο με τον Λάζαρο Γιαν. Είχε περισώσει ένα ελάχιστο μέρος από την πλούσια γκαρνταρόμπα της. Στη σκέψη της έλευσης στην έπαυλη του Κρέιβενμoure, όλα τα ενδύματά της της φάνηκαν άθλια και ντροπιαστικά. Αφού δοκίμασε τα δύο μόνα φορέματα που θα πληρούσαν ίσως τις προϋποθέσεις για μια τέτοια περίσταση, η Ιρέν συνειδητοποίησε την ύπαρξη ενός νέου προβλήματος, το οποίο δεν είχε υπολογίσει.

Από τότε που έκλεισε τα δεκατρία, το σώμα της είχε την τάση να αποκτά όγκο σε συγκεκριμένα σημεία και να τον χάνει σε άλλα. Τώρα, στο κατώφλι των δεκαπέντε και καθώς αντίκριζε τον καθρέφτη, οι ιδιοτροπίες της φύσης ήταν για την Ιρέν πιο εμφανείς από ποτέ. Το νέο καμπυλωτό της προφίλ δεν ταίριαζε με την αυστηρή κοψιά της παρωχημένης γκαρνταρόμπα της.

Μια γιρλάντα από κόκκινες αντανακλάσεις απλωνόταν πάνω από το Γαλαζολίμανο όταν, λίγο πριν από το σούρουπο, η Σιμόν Σοβέλ χτύπησε ελαφρά την πόρτα.

«Εμπρός».

Η μητέρα της έκλεισε την πόρτα πίσω της και έκανε μια γρήγορη εκτίμηση της κατάστασης. Όλα τα φορέματα της Ιρέν ήταν απλωμένα στο κρεβάτι. Η κόρη της, φορώντας μόνο ένα απλό λευκό μπλουζάκι, κοίταζε έξω από το παράθυρο τα μακρινά φώτα των σκαφών στο κανάλι. Η Σιμόν παρατήρησε το λιγνό κορμί της Ιρέν και χαμογέλασε μόνη της.

«Ο χρόνος περνά και ούτε που το παίρνουμε χαμπάρι, ε;»
 «Δε μου κάνει ούτε ένα. Συγγνώμη», είπε η Ιρέν. Προσπάθησα.

Η Σιμόν πήγε στο παράθυρο και γονάτισε δίπλα στην κόρη της. Τα φώτα του χωριού στη μέση του κόλπου σχημάτιζαν φωτεινές υδατογραφίες πάνω στα νερά. Για λίγο, και οι δύο ατένισαν το εκπληκτικό θέαμα του λυκόφωτος στο Γαλαζολίμανο. Η Σιμόν χάιδεψε το πρόσωπο της κόρης της και χαμογέλασε.

«Νομίζω, θα μας αρέσει αυτό το μέρος. Τι λες;» ρώτησε.

«Κι εμείς; Θα του αρέσουμε;»

«Του Λάζαρου;»

Η Ιρέν κατένευσε.

«Είμαστε υπέροχη οικογένεια. Θα μας λατρεύει», απάντησε η Σιμόν.

«Είσαι σίγουρη;»

«Το καλό που μας θέλω, νεαρή μου».

Η Ιρέν έδειξε την ντουλάπα της.

«Φόρεσε ένα από τα δικά μου», είπε και χαμογέλασε η Σιμόν. «Μου φαίνεται, θα σου ταιριάζουν καλύτερα απ' ό,τι σ' εμένα».

Η Ιρέν κοκκίνισε ελαφρώς.

«Υπερβολές», μάλωσε τη μητέρα της.

«Περίμενε και θα δεις».

Το βλέμμα που έριξε ο Ντοριάν στην αδελφή του όταν την είδε να εμφανίζεται στη βάση της σκάλας με το φόρεμα της Σιμόν τα έλεγε όλα. Η Ιρέν κάρφωσε τα πράσινα μάτια της στον Ντοριάν και, σηκώνοντας απειλητικά τον δείκτη, τον προειδοποίησε συγκαλυμμένα:

«Ούτε λέξη».

Ο Ντοριάν, βουβός, κατένευσε, αδυνατώντας να πάρει τα

μάτια του από εκείνη την άγνωστη που μιλούσε με την ίδια φωνή με την αδελφή του και είχε το ίδιο πρόσωπο. Η Σιμόν παρατήρησε την έκφρασή του και έπνιξε ένα χαμόγελο. Στη συνέχεια, με αγέλαστη σοβαρότητα, ακούμπησε το χέρι της στον ώμο του αγοριού και γονάτισε μπροστά του για να στρώσει το μοβ παπιγιόν του, κληρονομιά του πατέρα του.

«Ζεις περιτριγυρισμένος από γυναίκες, γιε μου. Συνήθισέ το».

Ο Ντοριάν έκανε ξανά ένα καταφατικό νεύμα, κάτι ανάμεσα σε παραίτηση και έκπληξη. Όταν το ρολόι του τοίχου σήμανε οκτώ το βράδυ, όλοι ήταν έτοιμοι για το μεγάλο ραντεβού και ντυμένοι με τα πιο κομψά τους ρούχα. Και επίσης, πεθαμένοι από τον φόβο τους.

Ένα ελαφρύ αεράκι φυσούσε από τη θάλασσα, ανακινώντας τη βλάστηση στο δάσος γύρω από το Κρέιβενμουρ. Το αόρατο θρόισμα των φύλλων συνόδευε τον απόηχο των βημάτων της Σιμόν και των παιδιών της στο μονοπάτι μέσα στο δασύλλιο, ένα πραγματικό τούνελ λαξευμένο μέσα σε μια σκοτεινή, αχανή βλάστηση. Το χλωμό φως του φεγγαριού πάλευε να διαπεράσει το σάβανο των σκιών που κάλυπταν το δάσος. Οι αόρατες φωνές των πουλιών που φύλιαζαν στα κλαριά εκείνων των εκατοντάχρονων γιγάντων σχημάτιζαν μια απόκοσμη λιτανεία.

«Αυτό το μέρος μου προκαλεί ανατριχίλα», παρατήρησε η Ιρέν.

«Βλακείες», έσπευσε να τη διακόψει η μητέρα της. «Είναι απλώς ένα δάσος. Προχωράμε».

Ο Ντοριάν παρατηρούσε σιωπηλά τις σκιές της χλωρίδας από την οπισθοφυλακή. Το σκοτάδι δημιουργούσε δυσοίωνες σιλουέτες και τον έκανε να φαντάζεται ότι παραμόνευαν δεκάδες διαβολικά πλάσματα.

«Με το φως της ημέρας, όλα αυτά δεν είναι παρά θάμνοι και δέντρα», τόνισε η Σιμόν Σοβέλ, κάνοντας σκόνη τη φευγαλέα γητεία που τύλιγε τον Ντοριάν.

Μερικά λεπτά αργότερα, ύστερα από μια διαδρομή στο σκοτάδι που στην Ιρέν φάνηκε ατελείωτη, η επιβλητική, γωνιώδης φιγούρα του Κρέιβενμουρ υψώθηκε μπροστά τους σαν μυθικό κάστρο που ξεπρόβαλλε μέσα από την ομίχλη. Ακτίνες χρυσού φωτός τρεμόπαιζαν πίσω από τα μεγάλα παράθυρα της τεράστιας κατοικίας του Λάζαρου Γιαν. Ένα δάσος από γκαργκόιλ διαγραφόταν στον ουρανό. Παραπέρα, ξεχώριζε το εργοστάσιο παιχνιδιών, μια προσθήκη δίπλα στο αρχοντικό.

Αφού προσπέρασαν τα όρια του δάσους, η Σιμόν και τα παιδιά της σταμάτησαν για να παρατηρήσουν την υποβλητική απεραντοσύνη της κατοικίας του κατασκευαστή παιχνιδιών. Εκείνη τη στιγμή, ένα πουλί που έμοιαζε με κοράκι πετάχτηκε μέσα από τη βλάστηση, χτυπώντας τα φτερά του, και διέγραψε μια παράξενη πορεία πάνω από τον κήπο που περιέβαλλε το Κρέιβενμουρ. Το πουλί έκανε κύκλους πάνω από ένα πέτρινο σιντριβάνι και στάθηκε να ξαποστάσει στα πόδια του Ντοριάν. Καθώς σταμάτησε να χτυπάει τα φτερά του, το κοράκι έγειρε στο πλάι και αφέθηκε σε μια αργή τάλαντωση ώσπου έμεινε εντελώς ακίνητο. Το αγόρι γονάτισε και πλησίασε αργά το δεξί του χέρι στο πουλί.

«Πρόσεχε», τον προειδοποίησε η Ιρέν.

Ο Ντοριάν, αγνοώντας τις συμβουλές της, χάιδεψε το φτέρωμα του κορακιού. Το πουλί δεν έδωσε σημεία ζωής. Το πήρε στα χέρια του και άνοιξε τα φτερά του. Μια έκφραση απορίας σκοτείνιασε το πρόσωπό του. Δευτερόλεπτα αργότερα, στράφηκε στην Ιρέν και στη Σιμόν:

«Είναι από ξύλο», μουρμούρισε το αγόρι. «Είναι ένα μηχάνημα».

Οι τρεις τους ανταλλάξαν σιωπηλά ένα βλέμμα. Η Σιμόν αναστέναξε και παρακίνησε τα παιδιά της:

«Πάμε να κάνουμε καλή εντύπωση. Σύμφωνα;»

Εκείνα κούνησαν καταφατικά το κεφάλι. Ο Ντοριάν ακούμπησε ξανά το ξύλινο πουλί στο έδαφος. Η Σιμόν Σοβέλ χαμογέλασε αδύναμα και, με το σινιάλο της, οι τρεις τους άρχισαν να ανεβαίνουν τη λευκή μαρμάρινη σκάλα που φιδούριζε προς τη μεγάλη ορειχάλκινη πόρτα πίσω από την οποία βρισκόταν κρυμμένος ο μυστικός κόσμος του Λάζαρου Γιαν.

Οι πόρτες του Κρείβενμουρ άνοιξαν μπροστά τους χωρίς εκείνοι να χτυπήσουν το παράξενο χάλκινο ρόπτρο, σκαλισμένο κατ' εικόνα και ομοίωση του προσώπου ενός αγγέλου. Μια ακίνητη φιγούρα φάνηκε κόντρα στο έντονο φωτοστέφανο χρυσαφένιου φωτός που έβγαινε από το εσωτερικό του σπιτιού. Η μορφή ζωντάνεψε ξαφνικά, γέροντας το κεφάλι της, ενώ ταυτόχρονα ακούστηκε ένα ελαφρύ μηχανικό κροτάλισμα και για πρώτη φορά μπόρεσαν να διακρίνουν το πρόσωπό της. Δύο άψυχα μάτια, δύο απλές γυάλινες σφαίρες σφηνωμένες σε μια μάσκα ανέκφραστη, με εξαίρεση ένα ανατριχιαστικό χαμόγελο, τους παρατηρούσαν.

Ο Ντοριάν ξεροκατάπιε. Η Ιρέν και η μητέρα της, πιο εντυπωσιασμένες, πισωπάτησαν. Η φιγούρα άπλωσε το χέρι της προς το μέρος τους και έμεινε και πάλι ακίνητη.

«Ελπίζω να μη σας τρώμαξε ο *Κριστιάν*. Είναι μια δημιουργία παλιά και αδέξια».

Οι Σοβέλ στράφηκαν πίσω τους, προς τη φωνή που τους μιλούσε από τη βάση της σκάλας. Ένα ευγενικό πρόσωπο, το οποίο βάδιζε προς μια ευτυχή ωριμότητα, με μια πλούσια χαιτή από προσεκτικά χτενισμένα ασημένια μαλλιά, τους χαμογελούσε με μια κάποια πονηριά. Ο άντρας, ντυμένος με μεγάλη επιμέλεια, κρατώντας ένα μπαστούνι από πολύχρωμο έβενο, τους πλησίασε και υποκλίθηκε με σεβασμό.

«Ονομάζομαι Λάζαρος Γιαν και νομίζω ότι σας χρωστάω μια συγγνώμη», είπε.

Η φωνή του ήταν ξεστή, καθησυχαστική· μια από εκείνες τις φωνές τις προικισμένες με μια καταπραϋντική δύναμη και μια σπάνια γαλήνη. Τα μεγάλα γαλανά μάτια του μελέτησαν προσεκτικά καθένα από τα μέλη της οικογένειας και τελικά στάθηκαν στο πρόσωπο της Σιμόν.

«Έκανα τον συνηθισμένο νυχτερινό μου περίπατο στο δάσος και άργησα. Η κυρία Σοβέλ, αν δεν κάνω λάθος...»

«Κύριε Γιαν, χάρηκα για τη γνωριμία».

«Σας παρακαλώ, να με λέτε Λάζαρο».

Η Σιμόν κατένευσε.

«Από εδώ η κόρη μου η Ιρέν. Και ο Ντοριάν, ο βενιαμίν της οικογένειας».

Ο Λάζαρος Γιαν αντάλλαξε σχολαστικά χειραψία και με τους δύο. Η λαβή του ήταν στιβαρή και ευχάριστη· το χαμόγελό του μεταδοτικό.

«Ωραία. Όσο για τον Κριστιάν, δε χρειάζεται να τον φοβάστε καθόλου. Τον κρατάω ως ανάμνηση των πρώτων μου χρόνων. Είναι αδέξιος και η όψη του πόρρω απέχει από το να χαρακτηριστεί φιλική, το ξέρω».

«Μηχάνημα είναι;» πετάχτηκε ο Ντοριάν μαγεμένος.

Το προειδοποιητικό βλέμμα της Σιμόν έφτασε αργά. Ο Λάζαρος χαμογέλασε στο αγόρι.

«Θα μπορούσες να το πεις κι έτσι. Τεχνικά μιλώντας, ο Κριστιάν είναι αυτό που λέμε αυτόματο».

«Εσείς το φτιάξατε, κύριε;»

«Ντοριάν», τον επέπληξε η μητέρα του.

Ο Λάζαρος χαμογέλασε ξανά. Προφανώς, η περιέργεια του αγοριού δεν τον ενοχλούσε καθόλου.

«Ναι. Κι αυτόν και πολλούς άλλους. Αυτή είναι, ή μάλλον ήταν, η δουλειά μου. Νομίζω όμως ότι το δείπνο μάς πε-

ριμένει. Τι θα λέγατε να τα συζητήσουμε όλα αυτά μπροστά από ένα νόστιμο πιάτο κι έτσι να γνωριστούμε καλύτερα;»

Η μυρωδιά ενός πεντανόστιμου ψητού έφτανε στη μύτη τους σαν μαγικό φίλτρο. Ακόμα και μια πέτρα θα μάντευε την απάντηση που πέρασε από το μυαλό τους.

Ούτε το ξάφνιασμα από την υποδοχή του αυτόματου ούτε η επιβλητική εμφάνιση του εξωτερικού του Κρέιβενμουρ θα μπορούσαν να προαναγγείλουν την εντύπωση που προκάλεσε στους Σοβέλ το εσωτερικό του αρχοντικού του Λάζαρου Γιαν. Μόλις πέρασαν το κατώφλι του, βυθίστηκαν σε έναν φανταστικό κόσμο που ξεπερνούσε κατά πολύ όσα μπορούσε να συλλάβει η φαντασία και των τριών τους μαζί.

Μια πολυτελής σκάλα έμοιαζε να χάνεται ανεβαίνοντας σε σπείρες μέχρι το άπειρο. Κοιτώντας ψηλά, αντίκρισαν τον κεντρικό πύργο του Κρέιβενμουρ, στην κορυφή του οποίου ένας γυάλινος πυργίσκος έλουζε το εσωτερικό του σπιτιού με ένα εξωπραγματικό φως που κινούνταν διαρκώς. Η απόκοσμη λάμψη του φανέρωνε μια απέραντη συλλογή μηχανικών πλασμάτων. Ένα μεγάλο ρολόι τοίχου, με μάτια και πρόσωπο σαν καρικατούρα, χαμογελούσε στους επισκέπτες. Μια χορεύτρια τυλιγμένη σε διάφανα πέπλα στροβιλιζόταν γύρω από τον εαυτό της στο κέντρο μιας οβάλ αίθουσας, όπου κάθε αντικείμενο, κάθε λεπτομέρεια αποτελούσε μέρος της ιδιαιτερης πανίδας των δημιουργιών του Λάζαρου Γιαν.

Τα πόμολα στις πόρτες ήταν χαμογελαστά πρόσωπα, που, καθώς γυρνούσαν, έκλειναν το μάτι. Μια μεγάλη κουκουβάγια με υπέροχο φτέρωμα άνοιξε διάπλατα τα γυάλινα μάτια της και φτερούγισε αργά στις σκιές. Δεκάδες ή ίσως εκατοντάδες μινιατούρες και παιχνίδια γέμιζαν τοίχους και βιτρίνες που κανείς θα χρειαζόταν μια ζωή για να εξερευνήσει. Ένα παιχνιδιάρικο μηχανικό κουτάβι κουνούσε την

ουρά του και γάβγιζε στο πέραςμα ενός μεταλλικού ποντικιού. Κρεμασμένο από το αόρατο ταβάνι, ένα γαϊτανάκι με νεράιδες, δράκους και αστέρια χόρευε στο κενό, γύρω από ένα κάστρο που αρμένιζε ανάμεσα σε σύννεφα από βαμβάκι, με υπόκρουση το μακρινό κουδούνισμα ενός μουσικού κουτιού...

Όπου και να έστρεφαν τα μάτια, οι Σοβέλ ανακάλυπταν νέα θαυμαστά πράγματα, νέα αδύνατα τεχνουργήματα, που απηφούσαν όσα τους ήταν μέχρι τότε γνωστά. Υπό το σκανταλιάρικο βλέμμα του Λάζαρου, οι τρεις τους παρέμειναν για κάμποσα λεπτά έτσι, απολύτως μαγεμένοι.

«Είναι... είναι θαυμάσιο!» είπε η Ιρέν, μην μπορώντας να πιστέψει στα μάτια της.

«Αυτός είναι απλώς ο προθάλαμος. Αλλά χαίρομαι που σου αρέσει», συμφώνησε ο Λάζαρος, οδηγώντας τους στη μεγάλη τραπεζαρία του Κρέιβενμουρ.

Ο Ντοριάν, άφωνος, κοίταζε τα πάντα με γουρλωμένα μάτια. Η Σιμόν και η Ιρέν, όχι λιγότερο εντυπωσιασμένες, έβαλαν τα δυνατά τους για να μην πέσουν στην υπνωτιστική κατάσταση ονειροπόλησης που προκαλούσε το σπίτι.

Το δωμάτιο όπου θα σερβιριζόταν το δείπνο ανταποκρινόταν με το παραπάνω στις προσδοκίες που είχε δημιουργήσει ο προθάλαμος. Από τα ποτήρια μέχρι τα μαχαιροπίρουνα, τα πιάτα και τα πολυτελή χαλιά που κάλυπταν το πάτωμα, όλα έφεραν τη σφραγίδα του Λάζαρου Γιαν. Ούτε ένα αντικείμενο σε ολόκληρο το σπίτι δε φαινόταν να ανήκει στον πραγματικό, γκριζο και απεχθώς φυσιολογικό κόσμο που είχαν αφήσει πίσω τους μπαίνοντας σε αυτό το οίκημα. Παρ' όλα αυτά, από τη ματιά της Ιρέν δεν ξέφυγε το τεράστιο πορτρέτο πάνω από το τζάκι, οι φλόγες του οποίου ξεπρόβαλλαν μέσα από δρακοσάγωνα. Μια εκθαμβωτικά όμορφη κυρία με λευκό φόρεμα. Η δύναμη του βλέμματός της φαι-

νόταν να ξεπερνά τις πινελιές του καλλιτέχνη, ολοζώντανη. Για κάμποσα δευτερόλεπτα, η Ιρέν χάθηκε σ' εκείνο το μαγικό, μεθυστικό βλέμμα.

«Η γυναίκα μου, η Αλεξάνδρα... Όταν ήταν ακόμη καλά στην υγεία της. Τι θαυμάσιες μέρες», ακούστηκε πίσω της η φωνή του Λάζαρου, τυλιγμένη σε μια αχλή μελαγχολίας.

Το δείπνο κύλησε ευχάριστα υπό το φως των κεριών και της φωτιάς. Ο Λάζαρος Γιαν αποδείχθηκε εξαιρετικός οικοδεσπότης, που κέρδισε αμέσως τη συμπάθεια του Ντοριάν και της Ιρέν με αστεία και εκπληκτικές ιστορίες. Κατά τη διάρκεια της βραδιάς τούς εξήγησε ότι τα νοστιμότερα φαγητά που δοκίμαζαν ήταν έργο της Χάνα, μιας κοπέλας στην ηλικία της Ιρέν, που εργαζόταν στο σπίτι ως μαγειρίσσα και οικιακή βοηθός. Μετά από λίγο, η αρχική αμηχανία εξαφανίστηκε και συμμετείχαν όλοι στην αβίαστη συζήτηση που ο κατασκευαστής παιχνιδιών ήξερε να υφαίνει με ανεπιτήδευτη μαεστρία.

Όταν έφτασαν στο δεύτερο πιάτο –ψητή γαλοπούλα, σπασιαλέ της Χάνα–, οι Σοβέλ ένιωθαν ότι βρίσκονταν παρέα με έναν παλιό γνωστό. Η Σιμόν με ανακούφιση διαπίστωνε ότι η συμπάθεια μεταξύ των παιδιών της και του Λάζαρου ήταν αμοιβαία, κι εκείνη όμως δεν είχε μείνει αδιάφορη απέναντι στη γοητεία του.

Ανάμεσα στις ιστορίες, ο Λάζαρος τους έδωσε λεπτομερείς εξηγήσεις για τη λειτουργία του σπιτιού και τη φύση των υποχρεώσεων της νέας τους δουλειάς. Τις Παρασκευές τα βράδια η Χάνα είχε ρεπό και τα περνούσε με την οικογένειά της στο Γαλαζολίμανο. Ο Λάζαρος όμως τους πληροφόρησε ότι θα είχαν την ευκαιρία να τη συναντήσουν μόλις επέστρεφε στη δουλειά. Η Χάνα ήταν το μόνο άτομο, εκτός από τον ίδιο και τη σύζυγό του, που ζούσε στο Κρέιβενμουρ. Θα

τους βοηθούσε να εγκληματιστούν και να λύσουν τυχόν απορίες που είχαν σε σχέση με το σπίτι.

Όταν έφτασαν στο επιδόρπιο, μια ακαταμάχητη τάρτα βατόμουρο, ο Λάζαρος συνέχισε να τους εξηγεί τι θα ήθελε από αυτούς. Παρά το γεγονός ότι ήταν συνταξιούχος, συνέχιζε να εργάζεται περιστασιακά στο εργαστήριο παιχνιδιών, που βρισκόταν σε μια παρακαείμενη πτέρυγα του Κρέιβενμουρ. Τόσο το εργοστάσιο όσο και τα δωμάτια των επάνω ορόφων ήταν απαγορευμένα γι' αυτούς. Δεν έπρεπε σε καμία περίπτωση να πάνε εκεί. Ειδικά στη δυτική πτέρυγα του σπιτιού, που φιλοξενούσε τα διαμερίσματα της γυναίκας του.

Η Αλεξάνδρα Γιαν υπέφερε, για περισσότερα από είκοσι χρόνια, από μια παράξενη, ανίατη ασθένεια, που την ανάγκαζε να παραμένει στο κρεβάτι. Η γυναίκα του Λάζαρου ζούσε κλεισμένη στο δωμάτιό της, στον τρίτο όροφο της δυτικής πτέρυγας, όπου έμπαινε μόνο εκείνος για να τη φροντίζει και να της παρέχει ό,τι χρειαζόταν στην επισφαλή κατάστασή της. Ο κατασκευαστής παιχνιδιών τούς είπε πως η σύζυγός του, εκείνη την εποχή μια νεαρή γυναίκα γεμάτη ζωντάνια και ομορφιά, προσβλήθηκε από τη μυστηριώδη ασθένεια σε ένα ταξίδι που έκαναν στην Κεντρική Ευρώπη.

Ο ιός, κατά τα φαινόμενα ανίκητος, την κατέτρωγε σιγά σιγά. Πολύ σύντομα, δεν μπορούσε καλά καλά να περπατήσει ή να κρατήσει οτιδήποτε στα χέρια της. Μέσα σε έξι μήνες, η κατάστασή της επιδεινώθηκε, ώπου μετατράπηκε σε μια ανάπηρη, θλιβερή σκιά του ατόμου που είχε παντρευτεί λίγα μόλις χρόνια νωρίτερα. Μέσα σε ένα χρόνο από την εμφάνιση της ασθένειας, η μνήμη της άρχισε να εξασθενεί και ύστερα από λίγες εβδομάδες δεν ήταν σε θέση να αναγνωρίσει ούτε τον ίδιο τον σύζυγό της. Από τότε έπαψε να μιλάει και το βλέμμα της έγινε σαν απύθμενο πηγάδι. Η Αλε-

ξάνδρα Γιαν ήταν τότε είκοσι έξι ετών. Έκτοτε δεν είχε ξαναφύγει από το Κρέιβενμουρ.

Οι Σοβέλ άκουσαν τη θλιβερή ιστορία του Λάζαρου σιωπώντας με σεβασμό. Ο παιχνιδοποιός, εμφανώς στενοχωρημένος από τις αναμνήσεις και από τον εικοσαετή βίο μέσα στη μοναξιά και τον πόνο, θέλησε να υποβαθμίσει τη σπουδαιότητα του ζητήματος αλλάζοντας θέμα συζήτησης, μιλώντας για το εξαιρετικό γλυκό της Χάνα. Η θλιμμένη πικρία στο βλέμμα του, παρ' όλα αυτά, δεν πέρασε απαρατήρητη από την Ιρέν.

Της ήταν εύκολο να φανταστεί τη φυγή του Λάζαρου Γιαν στο πουθενά. Έχοντας στερηθεί αυτό που αγαπούσε περισσότερο, είχε καταφύγει σε έναν φανταστικό κόσμο και είχε δημιουργήσει εκατοντάδες όντα και αντικείμενα για να γεμίσει τη βαθιά μοναξιά που τον περιέβαλλε.

Ακούγοντας τα λόγια του παιχνιδοποιού, η Ιρέν συνειδητοποίησε ότι ποτέ ξανά δε θα έβλεπε εκείνο το σύμπαν πληθωρικής φαντασίας που γέμιζε το Κρέιβενμουρ ως μια θεαματική και συγκλονιστική πιρουέτα της ιδιοφυΐας που το είχε δημιουργήσει. Για εκείνη, που είχε βιώσει στο πετσί της το κενό της απώλειας, το Κρέιβενμουρ δεν ήταν παρά μια σκοτεινή αντανάκλαση του λαβύρινθου της μοναξιάς στον οποίο ζούσε ο Λάζαρος Γιαν τα τελευταία είκοσι χρόνια. Κάθε κάτοικος αυτού του μαγικού κόσμου, κάθε δημιουργία, ήταν απλώς ένα δάκρυ που χύθηκε στη σιωπή.

Μετά το δείπνο, η Σιμόν Σοβέλ είχε ξεκάθαρη εικόνα των υποχρεώσεων και των ευθυνών της στο σπίτι. Τα καθήκοντά της ήταν παρόμοια με εκείνα μιας οικονόμου, δουλειά που είχε ελάχιστη σχέση με την αρχική της εργασία, αυτή της δασκάλας, ήταν πρόθυμη όμως να αποδώσει όσο καλύτερα μπορούσε, για να εξασφαλίσει ένα μέλλον ευημερίας στα παιδιά της. Θα επέβλεπε τη δουλειά της Χάνα και των

περιστασιακών υπηρετών, θα αναλάμβανε τη διαχείριση και τη συντήρηση της περιουσίας του Λάζαρου Γιαν, τις συναλλαγές με τους προμηθευτές και τους εμπόρους του χωριού, την αλληλογραφία και τον ανεφοδιασμό και θα διασφάλιζε πως τίποτα και κανένας δε θα διατάρασσε την οικειοθελή απόσυρσή του από τον έξω κόσμο. Επιπλέον, στα καθήκοντά της συμπεριλαμβανόταν και η προμήθεια νέων βιβλίων για τη βιβλιοθήκη του Λάζαρου. Για τον σκοπό αυτό, ο εργοδότης της άφησε να εννοηθεί ότι το παρελθόν της ως εκπαιδευτικού αποτέλεσε καθοριστικό παράγοντα για την επιλογή της έναντι άλλων, πιο έμπειρων υποψηφίων στον τομέα της διαχείρισης ενός νοικοκυριού. Ο Λάζαρος επέμεινε μάλιστα ότι αυτή η αρμοδιότητα ήταν μία από τις σημαντικότερες της θέσης της.

Σε αντάλλαγμα, η Σιμόν και τα παιδιά της θα έμεναν στο Σπίτι του Κάβου και θα απολάμβαναν κάτι περισσότερο από μια εύλογη αμοιβή. Ο Λάζαρος θα φρόντιζε για τα έξοδα της επόμενης σχολικής χρονιάς της Ιρέν και του Ντοριάν μετά το καλοκαίρι. Επίσης, θα αναλάμβανε να πληρώσει για τις πανεπιστημιακές σπουδές τους, εφόσον τα παιδιά έδειχναν τη διάθεση και είχαν τις ικανότητες να ακολουθήσουν έναν τέτοιο δρόμο. Η Ιρέν και ο Ντοριάν, από την πλευρά τους, μπορούσαν να συνεργαστούν με τη μητέρα τους στα καθήκοντα που της ανέθετε στο σπίτι, αρκεί να τηρούσαν τους χρυσούς κανόνες: να μην υπερβαίνουν τα όρια που έβαζε ο ιδιοκτήτης του.

Με δεδομένους τους προηγούμενους μήνες, τα χρέη και τη δυστυχία, η προσφορά του Λάζαρου έπεσε στη Σιμόν Σοβέλ σαν ευλογία από τον ουρανό. Το Γαλαζολίμανο ήταν ένα παραδεισένιο σκηνικό για να ξεκινήσει μια καινούργια ζωή με τα παιδιά της. Η απασχόληση ήταν κάτι παραπάνω από επιθυμητή και ο Λάζαρος έδειχνε μεγαλόψυχος και καλοσυ-

νάτος εργοδότης. Να που εντέλει η τύχη τούς είχε χαμογελάσει. Η μοίρα το έφερε να συμβεί σε αυτό το απομακρυσμένο μέρος, και, για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό, η Σιμόν ήταν πρόθυμη να δεχτεί τα σχέδιά της με ευχαρίστηση. Επιπλέον, αν το ένστικτό της δεν τη γελούσε, και δε συνέβαινε συχνά κάτι τέτοιο, μάντευε ένα ειλικρινές κύμα συμπάθειας απέναντι στην ίδια και στην οικογένειά της. Δεν της ήταν δύσκολο να υποθέσει ότι η συντροφιά της και η παρουσία της στο Κρέιβενμουρ θα μπορούσε να λειτουργήσει ως βάλαμο, ανακουφίζοντας την απέραντη μοναξιά που φαινόταν να τυλίγει τον ιδιοκτήτη του.

Το δείπνο ολοκληρώθηκε με ένα φλιτζάνι καφέ και την υπόσχεση του Λάζαρου ότι μια μέρα θα μπούσε τον καταγοητευμένο Ντοριάν στα μυστικά της κατασκευής αυτόματων. Τα μάτια του αγοριού έλαμψαν από ενθουσιασμό με την προσφορά και για μια στιγμή τα βλέμματα του Λάζαρου και της Σιμόν διασταυρώθηκαν στο φως των κεριών. Η Σιμόν αναγνώρισε μέσα στα μάτια του τα χνάρια της χρόνιας μοναξιάς, μια σκιά που γνώριζε πολύ καλά. Καράβια που ξέφυγαν από τη ρότα τους μες στα σκοτάδια της νύχτας. Ο παιχνιδοποιός μισόκλεισε τα μάτια και σηκώθηκε σιωπηλά, σημαίνοντας το τέλος της βραδιάς.

Τους συνόδευσε στην εξώπορτα, σταματώντας για να εξηγήσει μερικά από τα θαυμαστά που συναντούσαν εδώ κι εκεί στη διαδρομή. Ο Ντοριάν και η Ιρέν ρουφούσαν άναυδοι τις λεπτομέρειες που τους αποκάλυπτε. Το Κρέιβενμουρ φιλοξενούσε αρκετά εκπληκτικά πράγματα για να φωτίσει εκατό χρόνια θαυμασμού. Λίγο πριν διασχίσουν τον προθάλαμο που οδηγούσε στην πόρτα, ο Λάζαρος στάθηκε μπροστά σε έναν περίπλοκο μηχανισμό με καθρέφτες και κάτοπτρα και έριξε στον Ντοριάν ένα αινιγματικό βλέμμα. Χωρίς να πει κουβέντα, έβαλε το χέρι του σε έναν διάδρομο από κα-

θρέφτες. Σταδιακά, η αντανάκλαση του χεριού του έσβηνε μέχρι που εξαφανίστηκε. Ο Λάζαρος χαμογέλασε.

«Δεν πρέπει να πιστεύεις όλα όσα βλέπεις. Η εικόνα της πραγματικότητας που μας παρέχουν τα μάτια μας είναι απλώς μια ψευδαίσθηση, μια οφθαλμαπάτη», είπε. «Το φως είναι μεγάλος ψεύτης. Δώσε μου το χέρι σου».

Ο Ντοριάν έκανε αυτό που του είπε ο παιχνιδοποιός και αφέθηκε να τον οδηγήσει στον διάδρομο με τους καθρέφτες.

Η εικόνα του χεριού του διαλύθηκε μπροστά στα μάτια του. Ο Ντοριάν, με ένα βλέμμα απορίας, στράφηκε στον Λάζαρο.

«Γνωρίζεις τους νόμους της οπτικής και του φωτός;» τον ρώτησε.

Ο Ντοριάν κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. Εκείνη τη στιγμή δεν ήξερε ούτε πού ήταν το δεξί του χέρι.

«Η μαγεία είναι απλώς μια προέκταση της φυσικής. Πώς τα πας με τα μαθηματικά;»

«Εκτός από την τριγωνομετρία, έτσι κι έτσι...»

Ο Λάζαρος χαμογέλασε.

«Από εκεί θα ξεκινήσουμε. Η φαντασία είναι αριθμοί, Ντοριάν. Αυτό είναι το κόλπο».

Το αγόρι έκανε ένα καταφατικό νεύμα, χωρίς να είναι σίγουρο τι εννοούσε ο Λάζαρος. Τελικά έδειξε την πόρτα και τους συνόδευσε μέχρι το κατώφλι. Τότε, σχεδόν τυχαία, ο Ντοριάν νόμισε ότι έβλεπε το αδύνατο. Καθώς περνούσαν τα λαμπιόνια που τρεμόπαιζαν, οι σκιές που ξεπρόβαλλαν από το σώμα τους διαγράφονταν στους τοίχους. Όλες εκτός από μία: αυτή του Λάζαρου, του οποίου ο ίσκιος στον τοίχο ήταν αόρατος, λες και η παρουσία του δεν ήταν τίποτα περισσότερο από οφθαλμαπάτη.

Όταν στράφηκε, ο Λάζαρος τον παρακολουθούσε προσεκτικά. Το αγόρι ξεροκατάπιε. Ο κατασκευαστής παιχνιδιών τού τοίμπησε στοργικά το μάγουλο, με σκανταλιάρικο ύφος.

«Μην πιστεύεις όλα όσα βλέπουν τα μάτια σου...»

Ο Ντοριάν ακολούθησε έξω τη μητέρα και την αδελφή του.

«Ευχαριστώ για όλα· καληνύχτα», είπε η Σιμόν.

«Εγώ ευχαριστώ. Και δεν το λέω τυπικά», είπε ο Λάζαρος εγκάρδια. Τους χαμογέλασε ευγενικά και σήκωσε το χέρι του σε ένδειξη χαιρετισμού.

Οι Σοβέλ μπήκαν στο δάσος λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, επιστρέφοντας στο Σπίτι του Κάβου.

Ο Ντοριάν, σιωπηλός, βρισκόταν ακόμη υπό την επίδραση της μαγείας της θαυμαστής κατοικίας του Λάζαρου Γιαν. Η Ιρέν προχωρούσε χαμένη στις δικές της σκέψεις, μακριά από τον κόσμο. Και η Σιμόν, από την πλευρά της, ανάσανε ήρεμη και ευχαρίστησε τον Θεό για την τύχη που τους είχε στείλει.

Λίγο πριν χαθεί η σιλουέτα του Κρέιβενμουρ, η Σιμόν γύρισε να κοιτάξει για τελευταία φορά. Ένα παράθυρο στον δεύτερο όροφο της δυτικής πτέρυγας παρέμενε φωτισμένο. Μια φιγούρα στάθηκε ακίνητη πίσω από τις κουρτίνες. Κι ύστερα το φως έσβησε και το μεγάλο παράθυρο βυθίστηκε στο σκοτάδι.

Πίσω στο δωμάτιό της, η Ιρέν έβγαλε το φόρεμα που της είχε δανείσει η μητέρα της και το δίπλωσε προσεκτικά πάνω στην καρέκλα. Οι φωνές της Σιμόν και του Ντοριάν ακούγονταν στο διπλανό δωμάτιο. Η κοπέλα έσβησε το φως και ξάπλωσε στο κρεβάτι. Γαλάζιες σκιές χόρευαν στο ταβάνι σαν πομπή από στοιχεία που χοροπηδούσαν στο Βόρειο Σέλας. Το μουρμουρητό των κυμάτων που έσκαγαν στα απότομα βράχια χάιδευε τη σιωπή. Η Ιρέν έκλεισε τα μάτια της και προσπάθησε μάταια να κοιμηθεί.

Δυσκολευόταν να αποδεχτεί ότι από εκείνο το βράδυ δε θα ξανάβλεπε το παλιό τους διαμέρισμα στο Παρίσι, ούτε θα χρειαζόταν να επιστρέψει στην αίθουσα χορού για να κερδίσει τα λιγοστά νομίσματα των στρατιωτών. Ήξερε ότι

οι ίσκιοι της μεγάλης πόλης δεν μπορούσαν να τη φτάσουν εκεί, το αποτύπωμα όμως των αναμνήσεων δε γνώριζε σύνορα. Σηκώθηκε ξανά και προχώρησε προς το παράθυρο.

Ο πύργος του φάρου υψωνόταν στα σκοτάδια. Εστίασε το βλέμμα της στο νησάκι μέσα στην πυρακτωμένη καταχνιά. Μια φευγαλέα αντανάκλαση της φάνηκε να αστράφτει, σαν σινιάλο ενός καθρέφτη στο βάθος. Δευτερόλεπτα αργότερα, η λάμψη άστραψε ξανά και εξαφανίστηκε οριστικά. Η Ιρέν συνοφρυώθηκε και αντιλήφθηκε την παρουσία της μητέρας της κάτω στη βεράντα. Η Σιμόν, τυλιγμένη σε ένα χοντρό πουλόβερ, κοίταζε τη θάλασσα σιωπηλή. Χωρίς να χρειάζεται να δει το πρόσωπό της στο σκοτάδι, η Ιρέν ήξερε ότι έκλαιγε και ότι και οι δύο θα αργούσαν να κλείσουν μάτι. Εκείνη την πρώτη νύχτα στο Σπίτι του Κάβου, ύστερα από το πρώτο βήμα στον ορίζοντα της ευτυχίας που φαινόταν να ανοίγεται μπροστά τους, η απουσία του Αρμάν Σοβέλ ήταν πιο οδυνηρή από ποτέ.

Ενας εκκεντρικός παιχνιδοποιός ζει απομονωμένος σε μια έπαυλη γεμάτη γρίφους, μηχανικά πλάσματα και σκιές του παρελθόντος. Μυστήριο περιβάλλει το νησάκι του φάρου και τα παράξενα φώτα που αστράφτουν εκεί μέσα στην ομίχλη. Κάτι που φαντάζει βγαλμένο από εφιάλτη είναι κρυμμένο βαθιά μέσα στο δάσος. Αυτά και άλλα στοιχεία υφαίνουν την πλοκή του μυστηρίου που θα ενώσει για πάντα την Ιρέν και τον Ισμαέλ ένα μαγικό καλοκαίρι στο Γαλαζολίμανο.

Αυτή η τριλογία αποκαλύπτει το τεράστιο ταλέντο του Θαφόν σε γοτθικές ιστορίες που δεν μπορείς να αφήσεις από τα χέρια σου.

NEWSPAPER

Ο Θαφόν είναι μετρ των αριστοτεχνικών ιστοριών και σε αυτή την τριλογία ξεπερνά τον εαυτό του.

GOOD BOOK GUIDE

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 25186